

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **Město Písek**, Písek, Velké náměstí 114, zast. JUDr. Filipem Chytrým, advokátem, AK CHYTRÝ & VALTROVÁ, v.o.s., se sídlem Praha 2, Rubešova 83/10, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 11.6.2010, č.j. 16/45067/2010/1687,

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á.**
- II. **Žalobce je povinen zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení ve výši 2.325,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí Ministerstva financí, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního ředitelství v Českých Budějovicích ze dne 19.4.2010 č.j. 2274/10-2700/08, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 135.320,- Kč za porušení cenových předpisů podle ust. § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., kterého se žalobce dopustil tím, že v období let 2009 a 2010 nedodržel při prodeji úředně stanovenou cenu podle § 5 odst. 1 zákona č. 526/1990 Sb. Konkrétně se jednalo o cenu nájemného z pozemků nesloužících pro účely podnikání nájemce, která je pro inkriminované období stanovena v části I., oddílu A, položce 3 písm. d) výměru MF č. 01/2010 ve výši 20,- Kč/m²/rok.

V odůvodnění pak žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a konstatoval, že kontrolní zjištění je správné a spolehlivě prokázáno. Doklady ve spise prokazují, že účastník

uplatnil vůči kupujícímu vyšší než maximální ceny, které jsou pro rok 2010 stanoveny v části I., oddílu A položce 3 písm. d) výměru MF č. 01/2010 ve výši 20,- Kč/m²/rok. Podle vzorů smluv o nájmu pozemků účastník uplatnil vůči kupujícím vedle ceny nájemného stanovené uvedeným ustanovením cenových předpisů i náklady na zpracování smlouvy, jak je podle Ministerstva financí uvedeno v čl. IV. předmětných smluv. Tuto skutečnost podle odvolacího orgánu účastník nezpochybňuje. Odvolací orgán se ztotožnil se závěrem finančního ředitelství, že nad úroveň maximální ceny není možno účtovat žádné částky související s předmětným pronájmem. V daném případě jde podle odvolacího orgánu o běžný obchodní případ mezi dvěma právními subjekty. Odvolací orgán rovněž uvedl, že rozhodně nepatří k obchodním zvyklostem, že by kupující či nájemce věci movitých či nemovitých sjednával a platil kromě sjednané ceny i administrativní náklady související s vypracováním obchodní smlouvy. Jak odvolací orgán konstatoval, je zřejmé, že zákonodárce maximální cenou ve smyslu § 5 zákona č. 526/21990 Sb. rozumí částku, kterou není přípustné překročit žádným způsobem, tedy ani účtováním administrativních nákladů. Podle odvolacího orgánu účtování administrativních nákladů nesporně navyšuje celkovou uplatněnou cenu nad úroveň stanovené ceny maximální, a to zejména v daném případě, kdy zaplacení těchto administrativních nákladů je podmínkou uzavření nájemní smlouvy.

Dále se pak odvolací orgán zabýval námitkami žalobce uvedenými v podaném odvolání a mimo jiné uvedl, že podle § 5 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb. je maximální cena cenou, kterou není přípustné překročit. Ustanovení § 2 odst. 7 písm. a) zákona č. 526/1990 Sb. se pak dle názoru odvolacího orgánu v žádném případě netýká postupu při sjednávání maximálních cen, ale postupu při sjednávání neregulovaných cen, popř. věcně usměrňovaných cen. Postup žalobce, kdy k maximální ceně připočetl náklady za vypracování smlouvy, je možno považovat za obcházení platných předpisů a smyslu regulace cen jako takové. Jestliže by podle odvolacího orgánu cenové předpisy předpokládaly, že k regulovaným cenám je možno z jakéhokoli důvodu připočítat jinou částku – cenu, cenová regulace by tím pozbývala smyslu. Odvolací orgán také podotkl, že Ministerstvo financí publikovalo dne 30.1.2009 ve „Zprávách Ministerstva financí pro finanční orgány obcí a krajů“ pod č.j. 12/8104/2009-162 své stanovisko, že v cenách uvedených v odst. 1 písm. d) položka č. 3 oddílu A část I. výměru MF č. 01/2009 jsou zahrnuty mj. i náklady související se sjednáním nájemní smlouvy.

Odvolací orgán souhlasil se žalobcem, že v daném případě se jedná o nájemní vztah, který je však co do výše sjednané ceny omezen platnou regulací cen, tzn., že nemohou být smluvními stranami sjednány vyšší než maximální ceny. V tomto případě by bylo možno aplikovat ust. § 40a občanského zákoníku, kde je stanoveno, že je-li právní úkon v rozporu s obecně závazným předpisem o cenách, je neplatný v rozsahu, ve kterém odporuje tomuto předpisu, jestliže se ten, kdo je tímto úkonem dotčen, neplatností dovolá.

Odvolací orgán rovněž souhlasil s tvrzením, že žádný předpis nenařizuje, že by smlouva uzavřená na dobu určitou musela obsahovat garanci možného prodloužení. Daný text smlouvy však podle odvolacího orgánu může navozovat dojem, že cena za vyhotovení smlouvy bude vyžadována opakovaně při každém uzavírání nové smlouvy pro další rok.

Odvolací orgán zdůraznil, že maximální cenu není možno žádným způsobem překročit, tedy ani účtováním administrativních nákladů. Odvolací orgán tedy považoval postup žalobce jednoznačně za překročení stanovených maximálních cen. Výše nepřiměřeného majetkového prospěchu je podle odvolacího orgánu stanovena správně jako rozdíl mezi cenami uplatněnými a cenami, které mohly být maximálně uplatněny.

Odvolací orgán považoval kontrolní zjištění za správné.

Žalobce v žalobě namítal, že žádný zákonný předpis nebrání tomu, aby si v daném případě při dodržení regulované ceny účtoval ekonomicky oprávněné náklady ve smyslu

citovaného ust. § 2 odst. 7 písm. a) zákona č. 526/1990 Sb., tzn., že se v daném případě jedná o dvě odlišné částky, které nelze bez dalšího spojovat.

Žalobce také uvedl, že problematikou cenové regulace se ve svých rozhodnutích zabývaly jak Nejvyšší správní soud, tak i Ústavní soud ČR. Žalobce je pak přesvědčen, že cenový výměr MF č. 01/2010 v části I., oddílu A, položkového čísla 3 písm. d) je v rozporu s ústavním pořádkem České republiky. Dle názoru žalobce tento předpis mimo jiné neobstojí v testu proporcionality, jelikož nutí vlastníky, v podmínkách tržního hospodářství, pronajímat určité pozemky za zcela netržní ceny a tím nepřípustně omezuje jejich ústavně garantovaná vlastnická práva. Předmětný cenový výměr je tedy podle žalobce v rozporu s ust. čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.

Ve vyjádření k žalobě Ministerstvo financí reagovalo na námitky žalobce uvedené v jeho žalobě, mělo je za nedůvodné, a proto navrhlo žalobu zamítnout.

Při jednání konaném dne 13.3.2014 setrvali účastníci na svých právních názorech a procesních stanoviscích.

Ve správním spise se pak pro danou věc nacházejí tyto podstatné dokumenty: protokol Finančního ředitelství v Českých Budějovicích ze dne 18.3.2010 z kontroly dodržování cenových předpisů podle zákona č. 526/1990 Sb. v období let 2009 a 2010, zaměřené na dodržování maximálních cen nájemného z pozemků nesloužících k podnikání nájemce u Města Písek vč. přílohy č. 1, námitky žalobce proti protokolu z kontroly o dodržování cenových předpisů podle zákona č. 526/1990 Sb., oznámení Finančního ředitelství v Českých Budějovicích o zahájení správního řízení ze dne 6. 4.2010, 2 smlouvy o nájmu pozemku ze dne 11.12.2009, rozhodnutí Finančního ředitelství v Českých Budějovicích ze dne 19.4.2010 č.j. 2274/10-2700/08, odvolání žalobce ze dne 3.5.2010 a žalobou napadené rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 11.6.2010 č.j. 16/45067/2010/1687.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud posoudil předmětnou věc takto:

Podle ust. § 5 odst. 1 zákona č. 526/1990 Sb. úředně stanovené ceny jsou ceny určeného druhu zboží stanovené cenovými orgány jako maximální, pevné nebo minimální.

Podle ust. § 5 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb. maximální cena je cena, kterou není přípustné překročit.

Podle § 6 odst. 1 zákona č. 526/1990 Sb. věcné usměrňování cen spočívá ve stanovení podmínek cenovými orgány pro sjednání cen. Tyto podmínky jsou

- a) maximální rozsah možného zvýšení ceny zboží ve vymezeném období, nebo
- b) maximální podíl, v němž je možné promítnout do ceny zvýšení cen určených vstupů ve vymezeném období, nebo
- c) závazný postup při tvorbě ceny nebo při její kalkulaci.

Podle § 6 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb. tento způsob regulace cen platí pro všechny prodávající a kupující určeného druhu zboží.

Podle ust. § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb. právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako prodávající dopustí správního deliktu tím, že nedodrží při prodeji úředně stanovenou cenu podle § 5 odst. 1.

Podle ust. § 16 odst. 2 písm. a) zákona č. 526/1990 Sb. právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako kupující dopustí správního deliktu tím, že koupí zboží za cenu, která není v souladu s cenou úředně stanovenou podle § 5 odst. 1.

Podle ust. § 16 odst. 4 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb. za správní delikt se uloží pokuta ve výši jedno až pětinasobku nepřiměřeného majetkového prospěchu, jde-li vyčíslit, zjištěného za kontrolované období, nejvýše za dobu jeho posledních 3 let, nebo do 1 000 000 Kč, je-li výše nepřiměřeného majetkového prospěchu nižší než 1 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a) až f), odstavce 2 písm. a) nebo odstavce 3 písm. b).

V dané věci byla žalobci rozhodnutím Finančního ředitelství v Českých Budějovicích ze dne 19.4.2010 č.j.2274/10-2700/08 na základě provedené kontroly uložena pokuta podle § 16 odst. 4 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb. ve výši 135.320,- Kč za porušení ust. § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb. v období let 2009 a 2010, kterého se žalobce jako prodávající dopustil tím, že nedodržel při prodeji úředně stanovenou cenu podle § 5 odst. 1 zákona č. 526/1990 Sb. Současně byla stanovena žalobci povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000,- Kč. Konkrétně se jednalo o cenu nájemného z pozemků nesloužících pro účely podnikání nájemce, která je pro inkriminované období stanovena v části I., oddílu A, položce 3 písm. d) výměru MF č. 01/2010 ve výši 20,- Kč/m²/rok. Kontrolní zjištění je popsáno na str. 2 – 4 prvoinstančního rozhodnutí.

Žalobce argumentoval v žalobě tím, že žalovaný měl v jeho prospěch aplikovat ust. § 2 odst. 7 zákona č. 326/1990 Sb. S touto námitkou se soud neztotožnil a v podstatě shodně s názorem odvolacího orgánu konstatuje, že toto ustanovení se týká jenom těch případů, kdy je cena mezi účastníky sjednávána, nikoliv tedy situací, kdy jde o cenu, která je regulovaná, jako v tomto případě, kdy je tedy stanovena cena maximální a v takovém případě se tedy ust. § 2 odst. 7 zákona č. 526/1990 Sb. nepoužije. Maximální cena je cena, kterou není přípustné překročit (§ 5 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb.). I dle názoru soudu, a v tom se opět soud shoduje s odvolacím orgánem, nelze k maximální ceně přičítat další náklady, neboť tak by byl smysl stanovení maximální ceny zcela popřen.

Žalobce namítal, že cenový výměr MF č. 01/2010 v části I., oddílu A, položkového čísla 3 písm. d) je v rozporu s ústavním pořádkem České republiky.

K tomu zdejší soud konstatuje, že zavedení regulace ceny určité komodity na trhu představuje především politické rozhodnutí a k přezkoumání oprávněnosti a legitimitě takového rozhodnutí ze strany soudů může dojít toliko ve výjimečných případech, např. tehdy, jestliže by nastavená regulace byla zjevně diskriminační či porušující základní lidská práva a svobody. Tak tomu však v daném případě podle přesvědčení zdejšího soudu není, jelikož žalobce v podstatě polemizuje toliko s účelností a smyslem této regulace, což je však hodnocení, které zásadně není přezkoumatelné soudem. Jak ostatně judikoval již Ústavní soud (viz např. nález sp. zn. Pl. ÚS 50/06, publ. pod č. 18/2008 Sb.): „Ústavní soud v tomto bodě zdůrazňuje, že je soudním orgánem ochrany ústavnosti (čl. 83 Ústavy). Není proto smyslem

jeho rozhodovací činnosti zahajovat či spouštět jakoukoliv politickou diskusi. Většina účastníků řízení, stejně jako dalších institucí, které se k návrhu vyjádřily, zdůraznila komplexní politickou povahu celé věci, která vyžaduje jistou míru experimentování, ale také zkušeností s reálným časovým dopadem zákona do fungování jednotlivých obcí. Ústavní soud upozorňuje, že s ohledem na podstatu fungování soudní moci, žádnými informacemi v těchto oblastech nedisponuje a disponovat ani nemůže. I proto mu nepřísluší se k účelnosti, spravedlnosti či rozumnosti právní úpravy jakkoliv vyjadřovat (obdobné úvahy vedly Nejvyšší soud USA k formulování zásady zdrženlivosti soudu v otázkách primárně politických - viz political question doctrine).“ Ústavní soud dále např. ve svém nálezu I. ÚS 2229/08 ze dne 29.12.2009 uvedl: „Pokud jde o návrh stěžovatele na zrušení položky 8 odst. 1 písm. c), oddíl A, výměru Ministerstva financí č. 01/2001, ze dne 5. 12. 2000, kterým se vydává seznam zboží s regulovanými cenami pro obec Praha, Ústavní soud dospěl k závěru, že nejsou dány důvody k jejímu zrušení. Z napadených rozsudků vyplývá, že obecné soudy při stanovení výše nájemného z pozemků vycházely z výměrů Ministerstva financí ČR č. 01/2001, č. 01/2002 a č. 01/2003. Ve výměrech je nájemné z pozemků nesloužících k podnikání nájemce zahrnuto do kategorie ostatních pozemků a zrušení tohoto ustanovení by znamenalo zrušení úpravy i pro další kategorie pozemků (např. hřbitovní místa). Ústavní soud je toho názoru, že napadené ustanovení není samo o sobě v rozporu s normami ústavního pořádku (stanoví obecně nájemné za plochy užívané v ostatních případech než v předchozích bodech vyjmenované plochy).“

Soud rovněž poukazuje na skutečnost, že Nejvyšší správní soud pak ve svém usnesení ze dne 6.8.2010 č.j. 2 Ao 3/2010-55 (dostupný na www.nssoud.cz) uvedl, že „...je naprosto zřetelné, že Ústavní soud považuje prostředky cenové regulace za právní předpisy. Judikatura stojící na tomto stanovisku je totiž pozdější než judikatura považující nástroj cenové regulace za akt sice normativní povahy, ale nikoliv však právní předpis. Krom toho, že citovaná soudní rozhodnutí jsou pozdější, jsou také četnější a navíc se jedná převážně o plenární nálezy, zatímco dřívější částečně protichůdná judikatura byla tvořena co do formy jen nálezy senátními. Ze závěru, že cenová rozhodnutí jsou svým charakterem právními předpisy, ostatně vychází ve své judikatuře také Nejvyšší správní soud. Z rozsudku ze dne 9. 10. 2003, č. j. 7 A 6/2002 - 50, publ. pod č. 783/2006 Sb. NSS, vyplývá, že rozhodnutí cenového orgánu o zařazení zboží do seznamu zboží s regulovanými cenami podle § 10 zákona o cenách, je pramenem práva. V rozsudku ze dne 18. 5. 2005, č. j. 2 As 4/2004 - 138, www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud posuzoval charakter cenového rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu o způsobu výpočtu cen za propojení podle tehdy účinného § 78 odst. 2 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a o změně dalších zákonů. Dospěl přitom k závěru, že je abstraktním aktem normativní povahy, který nemá charakter rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 a 2 s. ř. s. Pokud je proti takovému aktu podána žaloba, soud ji odmítne. K témuž dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 11. 2007, č. j. 5 As 34/2006 - 118, publ. pod č. 1503/2008 Sb. NSS, a v rozsudku ze dne 28. 6. 2007, č. j. 6 As 34/2005 - 66, www.nssoud.cz.“

K námitce žalobce, že v daném případě nejsou podmínky pro omezení vlastnického práva splněny, kdy navíc omezení vlastnického práva je provedeno „pouhým“ cenovým výměrem žalovaného a nikoliv samotným zákonem, a proto je předmětný cenový výměr v rozporu s ust. čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, kde se stanoví, že vyvlastnění nebo nucené omezení vlastnického práva je možné ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu, soud konstatuje, že vzhledem ke shora uvedenému jsou cenová rozhodnutí svým charakterem právními předpisy a jedná se tedy o legislativní normu. Se zřetelem na shora uvedené neshledal soud ani tuto námitku důvodnou.

Soud dále poukazuje na skutečnost, že ve výše uvedeném ust. § 6 zákona č. 526/1990 Sb. jsou uvedeny podmínky věcného usměrňování cen. Podle § 10 zákona č. 526/1990 Sb. cenové orgány stanoví cenovým rozhodnutím podle § 3 odst. 2, kraje a obce svým nařízením, zboží podléhající cenové regulaci podle § 5, 6 a 8, uplatněný způsob a podmínky cenové regulace, úředně stanovené ceny, pravidla a postupy pro stanovování těchto cen a jejich změn. Předpisy o regulaci cen podle odstavce 1 zveřejňuje Ministerstvo financí v Cenovém věstníku, Ministerstvo zdravotnictví ve Věstníku Ministerstva zdravotnictví, Energetický regulační úřad v Energetickém regulačním věstníku a Český telekomunikační úřad v Poštovním věstníku. Jejich vydání vyhláší ve Sbírce zákonů podle zvláštního právního předpisu. Kraje a obce svá nařízení zveřejňují způsobem stanoveným zvláštním právním předpisem. Cenové rozhodnutí nabývá platnosti dnem uveřejnění v příslušném věstníku a účinnosti nabývá dnem stanoveným v cenovém rozhodnutí, nejdříve však dnem uveřejnění. Na základě tohoto ustanovení je Cenovým rozhodnutím-výměrem Ministerstva financí č. 01 pro příslušný rok vydáván seznam zboží, na které se vztahují regulované ceny a podmínky pro jejich regulaci. Tímto zákonným způsobem bylo do regulace zahrnuto nájemné z pozemků nesloužících pro účely podnikání nájemce. Podle ustanovení části I., oddílu A, položky č. 3 výměru MF č. 01/2010 je tedy zbožím s regulovanou cenou nájemné z pozemků nesloužících pro účely podnikání nájemce.

Soud proto dospěl k závěru, že žádná z námitek žalobce není důvodná a tedy rozhodl o zamítnutí žaloby podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

Žalovaný byl v řízení úspěšný a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Tyto náklady spočívají v nákladech spojených s ústním jednáním před soudem, a to cestovné pověřeného zaměstnance žalovaného osobním vozidlem ve výši 2.258,- Kč, když cesta z Brna do Prahy a zpět představuje celkem 430 kilometrů, dle vyhlášky č. 435/2013 Sb. činí základní sazba dle § 1 písm. b) této vyhlášky 3,70 Kč za kilometr, doložená průměrná spotřeba vozidla žalovaného činí 4,3 litrů na 100 kilometrů a cena motorové nafty činí dle § 4 písm. d) citované vyhlášky 37,- Kč. Další náklady představuje stravné pověřeného zaměstnance ve výši 67,- Kč. Proto soud přiznal žalovanému právo na náhradu nákladů řízení ve výši 2.325,- Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. března 2014

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková